

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 9796 van 10 april 2008
in de zaak RvV X / IV**

Inzake : X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 8 april 2008 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 april 2008 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2008, waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 april 2008 om 15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak:

1.1. Verzoeker dient op 21 december 2007 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Uit de vergelijking van de vingerafdrukken blijkt verzoeker reeds geregistreerd te zijn in Griekenland.

1.2. Met een brief van 14 januari 2008 van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt Griekenland verzocht tot overname van verzoekers asielaanvraag bij toepassing van artikel 10, § 1, van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend.

1.3. Met een brief van 22 januari 2008 deelt de raadsman van verzoeker het volgende mee aan de verwerende partij:

"Mijn cliënt is van Irakese nationaliteit en is in het bezit van een Irakees nationaliteitsbewijs. Verzoeker is zijn land ontvlucht en is via Turkije in transit naar Griekenland gekomen waar er op datum van 26/09/2007 vingerafdrukken werden genomen. Nog die zelfde dag werd hij teruggestuurd naar Turkije.

Hij heeft echter nooit asiel kunnen aanvragen in Griekenland. Nadien heeft hij een nieuwe poging ondernomen en is hij in december 2007 in België aangekomen waar hij op 21/12/2007 asiel heeft aangevraagd.

Verzoeker is momenteel in het bezit van een bijlage 26.

De overname door Griekenland werd reeds gevraagd.

Deze overnamevraag is hoogst verwonderlijk gezien de gekende precaire situatie voor asielzoekers, en meer bepaald voor Irakese asielzoekers, in Griekenland.

Meerder rapporten en verslagen hebben deze problematische situatie in Griekenland reeds aangekaart.

In het verslag van het bezoek aan Griekenland van vertegenwoordigers van het LIBE comité van het Europees parlement van 17 juli 2007 spreekt men zich onder meer uit over de slechte toestand in de detentiecentra en de behandeling van asielzoekers in het algemeen en verklaart men dat 'In general, the arrival and reception of asylum seekers and migrants as well as the return of irregular migrants raise important humanitarian and protection concerns'.

Uit meerdere rapporten blijkt dat Griekenland zijn verplichtingen voortvloeiend uit Europese richtlijnen en Verordeningen niet naleeft.

Momenteel is er een inbreukprocedure voor het Europees Hof van Justitie ingesteld door de Europese Commissie tegen Griekenland op basis van artikel 226 van het EG-Verdrag, omwille van het niet naleven van zijn verplichtingen.

In het UNHCR standpunt van juli 2007, "The return to Greece of asylum-seekers with "interrupted" claims" en een begeleidende brief bevestigt UNHCR ook dat Griekenland niet volledig in orde is met het naleven met de verschillende Europese Richtlijnen en Verordeningen.

Deze "infingement procedure" is echter nog hangende. UNHCR vraagt daarom to make generous use of the sovereignty clause (art. 3 (2) of the Dublin Regulation) given that the changes in Greek practice are partial and not yet set out in law'.

Een voorzieningsrechter van de rechtbank in Zwolle, Nederland heeft geoordeeld in een beslissing van 25 mei 2007, verwijzende naar een arrest van het Europees Hof van Justitie van 7/02/1973 (n° 39/72), 'Zolang een inbreukprocedure niet is beëindigd mag verweerder derhalve niet zonder meer uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel met betrekking tot de naleving door Griekenland van de refoulementverboden'.

Bovendien blijkt uit verschillende rapporten dat de toekenningsgraad van bescherming aan Irakese asielzoekers in Griekenland 0% is.

Dit blijkt onder meer uit het verslag van het bezoek aan Griekenland van vertegenwoordigers van het LIBE comité van het Europees parlement van 17 juli 2007:

"0 % of Iraqis in Greece obtain refugee status or subsidiary protection (This is exacerbated as a result of the practice of the Greek authorities to freeze the examination of asylum applications of Iraqis at the appeal stage rather than necessarily an actual rejection of the claims. As there are no final decisions, there can be no positive decisions.)"

Ook in het recente UNHCR verslag "Asylum in the European Union. Study of the Implementation of the Qualification Directive" van November 2007 wordt bevestigd dat de toekenningsgraad van Irakezen in Griekenland 0% is.

In het artikel 'les Iraquiens sont-ils traités de manière équitable ?' in het UNHCR tijdschrift 'Réfugiés' bevestigt een UNHCR verantwoordelijke dat 'un réel problème existe pour les Iraquiens renvoyés vers la Grèce en application du Règlement de Dublin II car ce pays a gelé l'examen de toutes les demandes iraqiennes depuis 2003' (n°146, volume 2,2007, pg. 22).

Alle andere landen van de Schengenruimte hebben relatief gezien hoge erkenningspercentages voor vluchtelingen van Irak afkomstig.

Hieruit alleen al blijkt voldoende het problematische karakter van de procedure in Griekenland die manifest niet de minimumstandaarden haalt.

Dit is ook de vaste overtuiging van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting(en) die bij uiterst dringende noodzakelijkheid in een arrest van 19 oktober 2007 (n°15 566) de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten geschorst, redenerende dat:

« De l'ensemble des éléments fournis par la partie requérante a l'appui de son recours, le Conseil considère qu'il n'est pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l'article 33 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l'espèce, l'Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d'Etat, exigent que les autorités de l'Etat qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par un autre Etat partie au Règlement de Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui y sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non-refoulement. » Er was in deze zaak eveneens sprake van een vluchteling van Irakese nationaliteit die via Griekenland was binnengekomen zonder er ooit een asielaanvraag te hebben ingediend. Er werden eveneens enkel vingerafdrukken genomen.

Deze redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd eveneens gevolgd door de Kort Gedingrechter in Brussel in zijn beslissing van 3 december 2007 waarin uitdrukkelijk de precaire situatie van asielzoekers en de gebrekkige procedure in Griekenland aannemelijk wordt geacht (N°07/1893/C).

Uw diensten erkennen zelf deze problematische situatie (zie verslag Belgische Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen, verklaringen vertegenwoordiger DVZ, verslag 11 september 2007).

Uit het geheel van deze omstandigheden blijkt dat er onvoldoende bescherming kan worden geboden aan Irakese vluchtelingen in Griekenland. De vorige uitwijzing van verzoeker naar Turkije vanuit Griekenland, zonder enige vorm van procedure of bescherming getuigt in casu hier van.

Verzoeker heeft nooit asiel aangevraagd of kunnen aanvragen, in Griekenland aangezien hij zonder meer dezelfde dag werd teruggestuurd naar Turkije.

Ik vraag U dan ook met aandrang toepassing te willen maken van de soevereiniteitsclausule van artikel 3(2) van de Dublin II Verordening en de asielaanvraag van Mijnheer X in België te willen verderzetten en derhalve de overnameprocedure met Griekenland onmiddellijk stop te zetten en mij hiervan te berichten voor het einde van deze week.

(...)

Bijlage :

1) Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19/10/2007, n° 15.566.

2) UNHCR, "The return to Greece of asylum-seekers with "interrupted" claims" en een begeleidende brief, juli 2007.

3) UNHCR, Asylum in the European Union, A study of the implementation of the qualification Directive, November 2007.

4) Verslag van het bezoek aan Griekenland van vertegenwoordigers van het LIBE comité van het Europees parlement van 17 juli 2007,

5) Voorzieningsrechter, Zwolle, Nederland, 25 mei 2007, AWB 07/13878.

6) Artikel Réfugiés, les Iraquiens sont-ils traités de manière équitable ?, n°146, volume 2, 2007, pg. 22.

7) Beschikking Kort Geding 03/12/2007 Rb 1° Aanleg te Brussel".

1.4. Bij gebrek aan antwoord van de Griekse asielinstanties binnen de reglementair voorziene termijn van twee maanden na het verzoek tot overname, wordt Griekenland op basis van artikel 18 van de voormelde Europese Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname. Dit wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken met een brief van 18 maart 2008 meegedeeld aan de Griekse instanties. De laatste alinea uit deze brief luidt als volgt:

"Please be so kindfull so send us along with your agreement to take charge the above named person, your guarantee that this person can apply for asylum in Greece (sic)". Vrij vertaald: "Wilt u zo

vriendelijk zijn om ons, samen met uw akkoord tot overname van de bovenvermelde persoon, de garantie te geven dat deze persoon asiel kan aanvragen in Griekenland."

1.5. Het wordt niet betwist dat ook op dit schrijven geen reactie is gekomen vanwege de Griekse overheid.

1.6. Op 7 april wordt de bestreden beslissing genomen. Luidens de gegevens van het administratief dossier wordt deze beslissing dezelfde dag ter kennis gegeven aan verzoeker.

Op dezelfde datum wordt een beslissing genomen tot vasthouding op een welbepaalde plaats "teneinde de effectieve verwijdering van het grondgebied te waarborgen".

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid:

Krachtens de artikelen 39/82, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.1. Ernstige middelen:

2.1.1. Een eerste middel wordt genomen "uit de gezamenlijke schending van : artikelen 3, § 2 en 18 § 7 verordening 343/2003 van 18 februari 2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend, artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de materiële en formele motiveringsplicht, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen. Schending dewelke machtsafwendings en machtsoverschrijding inhoudt".

De uiteenzetting van het middel luidt als volgt:

"DOORDAT,

De verzoekende partij heeft op 21 december 2007 een asielaanvraag ingediend bij de verwerende partij.

Verzoeker heeft zijn reisweg meegedeeld alsook het feit dat hem bij zijn binnenkomst in Griekenland geweigerd werd een asielaanvraag in te dienen waarop hij diezelfde dag nog werd terug gerespatieerd naar Turkije,

Verzoeker heeft ingeroepen te vrezen geen asielaanvraag te kunnen indienen in Griekenland en/of niet op een behoorlijke procedure te kunnen rekenen vanwege de Griekse autoriteiten.

De bestreden beslissing wordt op dit punt als volgt gemotiveerd door verwerende partij:

"Betrokkene verklaart op de dag van zijn aankomst in Griekenland naar Turkije te zijn teruggestuurd en ongeveer twee maanden later via onbekende wegen naar België te zijn gereisd. Betrokkene kan echter niet aantonen dat hij door de Griekse autoriteiten naar Turkije werd teruggestuurd en kan ook geen bewijs van een verblijf in Turkije aanbrengen. Indien Griekenland betrokkene aan Turkije zou overgedragen hebben, zou dit een grond geweest zijn om het overnameverzoek te weigeren, wat de Griekse autoriteiten niet gedaan hebben, (...) In een schrijven van zijn raadsman dd 22.01.2008 wordt gesteld dat betrokkene onvoldoende bescherming zal kunnen genieten in Griekenland vanwege het problematische karakter van de Griekse asielprocedure. Betrokkene zal bij aankomst in Athene echter een asielaanvraag kunnen indienen en zal bijgevolg geen terugkeer naar

Turkije of Irak riskeren. Het verschil in erkenningsgraad voor Irakezen tussen de Belgische en de Griekse asielprocedure vormt op zich geen basis om de asielaanvraag in behandeling te nemen Er is derhalve onvoldoende basis om de soevereiniteitsclausule toe te passen "

TERWIJL,

Verwerende partij motiveert vooreerst haar beslissing door te stellen dat verzoeker geen bewijzen naar voor brengt noch van zijn repatriëring naar Turkije noch van zijn verblijf in Turkije.

Een normaal en zorgvuldig handelen van de overheid bestaat er in casu in de verstrekte gegevens/het relaas van verzoeker te verifiëren en dienaangaande MINSTENS de Griekse autoriteiten ertoe te bewegen de nodige informatie te verschaffen en de garanties te eisen op een behandeling van de asielaanvraag ALVORENS te beslissen de asielaanvraag over te dragen.

De Europese rechtspraak en deze van de Raad van State vereisen dat de autoriteiten van de Staat die van plan is een asielzoeker terug te leiden naar een andere Staat die onderworpen is aan de Verordening van Dublin, er zich van moet vergewissen dat de procedure die op hem zal toegepast worden, en in het bijzonder de effectiviteit van het principe van non-refoulement, aan minimale kwaliteitsgaranties voldoet.

De bestreden beslissing kan dus geenszins volstaan met de summiere aangehaalde motivering om de soevereiniteitsclausule niet toe te passen zonder garanties op behandeling in Griekenland te hebben nu zij weet:

- dat de verzoekende partij mededeelt dat hij een eerste keer geweigerd werd een asielaanvraag in te dienen in Griekenland en deze verklaring plausibel lijkt in het licht van de bekende informatie
- dat zij kennis heeft of dient te hebben van een aantal recente rapporten en van het officieel standpunt van minstens één lidstaat zijnde NOORWEGEN die beslist heeft op grond van de beschikbare informatie dat de rechten van asielaanvragers in de procedure en in het algemeen niet voldoende gegarandeerd zijn en dit gegeven toelaat te stellen dat het interstatelijk vertrouwen, de basis van de Dublin II Verordening, MANIFEST is geschonden indien één van de Lidstaten formeel beslist geen repatriëringen meer te voorzien naar de betrokken Lidstaat. Op 7 februari 2008 heeft inderdaad The Norwegian Immigration Appeal Board (UNE) officieel aangekondigd de overdrachten aan Griekenland in het kader van de Dublin II- verordening op te schorten op grond van de laatste informatie over mensenrechtenschendingen van asielzoekers.
- In februari 2006 de Europese Commissie een inbreukenprocedure is gestart tegen Griekenland wegens niet-naleving van de Dublin II-verordening wegens te weinig garanties voor teruggestuurde asielzoekers (bijlage UNHCR Returns Greece juli 2007) en intussen de Europese Commissie op 31 januari 2008 heeft geoordeeld deze zaak door te verwijzen naar het Hof van Justitie in Luxemburg,
- Het Europees Parlement eerder al via een resolutie van 12/7/2007 vroeg dat er geen Dublindoorverwijzingen zouden gebeuren als geweten is dat een staat Iraakse asielaanvragen niet behoorlijk in overweging neemt. Het Europees Parlement vroeg dat de staat waar de asielaanvraag ingediend werd, de aanvraag zelf behandelt, zoals toegelaten door artikel 3,2° van de Dublin II verordening, (aanbeveling 9)
- Verder op niveau van Europese lidstaten ook Duitsland eind februari 2008 alvast heeft beslist om voorlopig geen niet-begeleide minderjarige asielzoekers naar Griekenland terug te sturen in het kader van Dublin II-verordening,

De verwerende partij komt dus tekort in haar verplichtingen in het kader van de Dublin II Verordening door deze gegevens te negeren en geen voorafgaandelijke garanties te bekomen vanwege de Griekse autoriteiten dat de asielaanvraag van verzoeker zal worden behandeld, minstens om het relaas van verzoeker te verifiëren en van de autoriteiten te vernemen om welke reden zijn asielaanvraag niet is geacteerd en hij is teruggewezen naar Griekenland.

Verwerende partij toont niet aan dat dit met de nodige zorgvuldigheid is gebeurd, meer nog, uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zelfs geen antwoord van de Griekse autoriteiten heeft mogen ontvangen tot overname en dus ook MET ZEKERHEID op geen enkele wijze heeft KUNNEN verifiëren of al dan niet verzoeker toegang zal krijgen tot de asielprocedure in Griekenland daar waar hem die eerst volgens zijn verklaring werd geweigerd.

Dat op zich deze gang van zake tekenend is voor de houding van de Griekse asielautoriteiten.

Dat de verwerende partij dus niet kan volstaan met de verwijzing naar een gebrek aan bewijzen in het licht van deze gegevens die haar bekend (moeten) zijn.

Verzoeker is inderdaad niet in bezit van enige documenten die zijn teruggrijving aantonen nu hij op geen enkele wijze enig document van de Griekse autoriteiten heeft bekomen aangaande zijn repatriëring.

Van verzoeker kan onmogelijk redelijkerwijze worden verwacht een stuk voorbrengen dat hem niet is overhandigd.

Het enige waar verzoeker formeel in is, is dat vingerafdrukken werden genomen, hij een registratie heeft ondergaan zonder dat zijn asielaanvraag is geakteerd en hij is teruggewezen dezelfde dag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het relaas van verzoeker mogelijk is en er duidelijke aanwijzingen zijn dat het in vele gevallen zeer moeilijk is zoniet onmogelijk om de asielaanvraag te laten akteren (zie diverse rapporten in bijlage, meer bepaald rapport AI, stuk 4, pagina 2), Dat verzoeker op zich geen bewijzen van zijn per definitie illegaal verblijf kan verschaffen, is niet abnormaal. In alle geval is deze vaststelling geen voldoende grond om aan te nemen of te stellen dat de asielaanvraag door Griekenland zal worden geakteerd en behandeld.

De verwerende partij is op de hoogte van de moeilijkheden die zich in Griekenland. (sic) Dat zij over de genoemde garanties op behandeling kan beschikken en moet beschikken werd nog eens uitdrukkelijk bevestigd door de voormalig bevoegde Minister Dewaele (sic), voorganger van de huidige bevoegde Minister, in zijn antwoorden op de parlementaire vragen die hem omtrent de situatie in Griekenland werden gesteld in de Kamer op 5 maart 2008 (www.dekamer.be. CRIV 52 COM 134, p. 27 - 30, stuk n° 5).

De minister stelde daarbij uitdrukkelijk dat alleen beslissingen tot overdracht worden genomen "indien de Belgische overheid beschikt over een garantie dat de aanvraag in Griekenland wordt behandeld". Dat bovendien in het geval de betrokken geïntercepteerd is geweest aan de grens "de Griekse autoriteiten schriftelijke garanties bieden op behandeling in elk individueel dossier" Uit deze verklaring blijkt dat de verwerende partij zelf van oordeel is een garantie op behandeling te moeten hebben.

In casu staat vast dat hoegenaamd deze garantie niet aanwezig is. Niettegenstaande dit gegeven, heeft de verwerende partij beslist om de verzoekende partij over te dragen aan de Griekse asielautoriteiten enkel op grond van diens stilzwijgen

In casu heeft zij helemaal geen garantie dat de asielaanvraag van de verzoekende partij door Griekenland behandeld zal worden en de bestreden beslissing is dan ook manifest behept met een gebrek in de motivering en houdt geen rekening met de gegevens van het dossier.

De bestreden beslissing argumenteert dan ook totaal loos en niet met enig gegeven gestaafd dat: (...)Betrokkene zal bij aankomst in Athene echter een asielaanvraag kunnen indienen en zal bijgevolg geen terugkeer naar Turkije of Irak riskeren. Het verschil in erkenningsgraad voor Irakezen tussen de Belgische en de Griekse asielprocedure vormt op zich geen basis om de asielaanvraag in behandeling te nemen. Er is derhalve onvoldoende basis om de soevereiniteitsclausule toe te passen. "

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert is er echter geen enkel element voorhanden in het administratief dossier dat aantoonde dat er een garantie is in het individuele dossier van verzoeker om bij binnenkomst in Griekenland een asielaanvraag te kunnen indienen noch dat deze aanvraag ook effectief zal behandeld worden door de Griekse autoriteiten, of minstens zal onderzocht worden op basis van de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen.

Deze motivering is niet afdoende en antwoordt op geen enkele wijze op de argumenten die verzoeker via een bijkomend schrijven van zijn raadsman werden ingeroepen en waaruit blijkt dat de situatie voor asielzoekers in Griekenland in het algemeen en voor Irakese asielzoekers in het bijzonder, uiterst problematisch is.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert in de bestreden beslissing gaat het in dit schrijven niet louter om het zich beroepen op 'het verschil in erkenningsgraad tussen de Belgische en Griekse asielprocedure'.

Uit diverse aangehaalde rapporten uitgaande van verschillende organisaties en officiële instanties waaronder ook van de Europese instellingen, blijkt dat bepaalde categorieën asielzoekers zelfs niet de kans krijgen om een asielaanvraag in te dienen. Daarnaast schieten de Griekse autoriteiten te kort wat betreft opvang en materiële steun aan asielzoekers.

Verzoeker is bovendien in het verleden al teruggestuurd naar Turkije zonder enige vorm van procedure of bescherming wat op zich een voldoende reden om de soevereiniteitsclausule toe te passen uitmaakt : roept verzoeker niet in dat hij zekerheid wenst omtrent een gunstige afloop, wel dat hij toegang wenst te krijgen tot de beschermingsprocedure tout court met de nodige garanties op een daadwerkelijke rechtsbescherming.

Op grond van de aangevoerde gegevens door verzoeker via zijn raadsman op 22/01/2008 en op grond van de gegevens waarover de verwerende partij zelf beschikt, blijkt dat dit niet het geval is en had verwerende partij dan ook de soevereiniteitsclausule moeten toepassen, minstens motiveren waarom zij met al deze gegevens meent geen rekening te moeten houden.

De Raad was eerder eenzelfde mening toegedaan in zijn arrest nr. 2.769 van 19 oktober 2007 : "(...) " ZODAT, de schending van de in het middel aangevoerde bepalingen vaststaat."

2.1.2. De verwerende partij stelt in haar nota hetgeen volgt:

“Verzoeker ontkent niet dat hij de buitengrenzen van de Schengenstaten een eerste keer heeft overschreden via de lidstaat Griekenland, dd. 21 september 2007.

Artikel 10 van de verordening (EG) Nr. 343/2003 Van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van en derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB 25.02.2003) stelt daaromtrent het volgende:

“Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3 genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III Verordening (EG) nr. 2757/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop legale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden,”

Overeenkomstig de Europese regelgeving is Griekenland bijgevolg verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag.

Die verantwoordelijkheid wordt niet tegengesproken door Griekenland, met als gevolg dat, zoals uitdrukkelijk bepaald in artikel 18 van de verordening (EG) Nr. 343/2003 voormeld, Die lidstaat zijn verantwoordelijkheid impliciet aanvaardt.

Artikel 18 van de verordening (EG) 343 voormeld luidt als volgt :

Lid 1 :

“De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van de asielzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen.”

Lid 6 :

“Indien de verzoekende lidstaat, overeenkomstig artikel 17, lid 2, met spoed om antwoord vraagt, stelt de aangezochte lidstaat alles in het werk om zich te houden aan de gevraagde termijn. In uitzonderlijke gevallen, waarin kan worden aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de aangezochte lidstaat na de gevraagde termijn antwoorden, maar in ieder geval binnen een maand. In dergelijke situaties moet de aangezochte lidstaat zijn besluit om later te antwoorden, binnen de oorspronkelijk gevraagde termijn meedelen aan de verzoekende lidstaat.”

Lid 7 :

“Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Verzoeker stelt voorop als zou België waarborgen moeten eisen bij de Griekse overheid omtrent de behandeling van de asielaanvraag, alvorens te beslissen hem over te dragen. Er zou eveneens moeten worden toegezien op de procedures, de toepassing van het non-refoulement beginsel en of voldaan is aan de minimum kwaliteitsgaranties.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een lidstaat niet de wettelijke mogelijkheid heeft controle uit te oefenen op een andere lidstaat, evenmin kan van ene lidstaat worden verwacht de toepassing van de Europese reglementering door een andere lidstaat te evalueren.

België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.1.3.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf In het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten X

geboren te Kirkoek, op (in) 01.12.1987

van nationaliteit te zijn; Irak

die een asielaanvraag ingediend heeft,

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan (1) de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artt.10§1 en 18§7 van de Europese Verordening (EG) 343/2003, Betrokkene heeft op 21.09.2007 de buitengrenzen van de lidstaten overschreden via Griekenland zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, De Griekse overheid heeft tot op heden nog niet gereageerd op de vraag tot overname van bovengenoemd persoon dd.14.01.2008. De Griekse autoriteiten werden op 18.03.2008 in kennis gesteld van de overschrijding van de termijn van twee maanden waarbinnen diende geantwoord te worden. Het uitblijven van een antwoord heeft de stilzwijgende aanvaarding van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag tot gevolg. Betrokkene verklaart op de dag van zijn aankomst in Griekenland naar Turkije te zijn teruggestuurd en ongeveer twee maanden later via onbekende wegen naar België te zijn gereisd. Betrokkene kan echter niet aantonen dat hij door de Griekse autoriteiten naar Turkije werd teruggewezen en kan ook geen bewijs van een verblijf in Turkije aanbrengen. Indien Griekenland betrokkene aan Turkije zou overgedragen hebben, zou dit een grond geweest zijn om het overnameverzoek te weigeren, wat de Griekse autoriteiten niet gedaan hebben. Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag In België behandeld zou moeten worden - betrokkene verklaart dat in België de mensenrechten gerespecteerd worden. Betrokkene heeft ook geen familie In België of elders in de lidstaten. In een schrijven van zijn raadsman dd.22.01.2008 wordt gesteld dat betrokkene onvoldoende bescherming zal kunnen genieten in Griekenland vanwege het problematische karakter van de Griekse asielprocedure. Betrokkene zal bij aankomst in Athene echter een asielaanvraag kunnen indienen en zal bijgevolg geen terugkeer naar Turkije of Irak riskeren. Het verschil in erkenningsgraad voor Irakezen tussen de Belgische en de Griekse asielprocedure vormt op zich geen basis om de asielaanvraag in behandeling te nemen. Er is derhalve onvoldoende basis om de soevereiniteitsclausule (art3§2) toe te passen. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten, Betrokkene zal overgedragen worden aan de Griekse grenspolitie. (2)”

2.1.3.2. In de sub 1.3. geciteerde brief van verzoeker wordt uitgebreid uiteengezet waarom hij de Belgische overheid verzoekt de overnameprocedure met Griekenland stop te zetten en zelf de asielaanvraag in behandeling te nemen.

2.1.3.3. De verwerende partij vergenoegt zich in de bestreden beslissing te stellen dat verzoeker niet aantoont dat hij door de Griekse autoriteiten naar Turkije werd teruggewezen en geen bewijs van verblijf in Turkije kan aanbrengen enerzijds. Anderzijds stelt zij, in antwoord op de voormelde brief van verzoeker, dat hij geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België zou moeten worden behandeld en dat, waar verzoeker aanvoert dat hij onvoldoende bescherming zal kunnen genieten in Griekenland vanwege het problematische karakter van de asielprocedure, hij bij aankomst in Athene een asielaanvraag zal kunnen indienen en bijgevolg geen terugkeer naar Turkije of Irak te vrezen heeft. Daar voegt zij nog aan toe dat het verschil in erkenningsgraad voor Irakezen tussen de Belgische en de Griekse asielprocedure op zich geen basis vormt om de asielaanvraag in behandeling te nemen.

Uit deze motivering kan op het eerste gezicht niet worden afgeleid dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gedetailleerde en gestoffeerde uiteenzetting in de brief van verzoeker van 22 januari 2008. Dit klemt des te meer nu eensdeels verzoeker aannemelijk maakt middels zijn eigen verklaringen en de door hem aangevoerde rapporten dat hij heeft gepoogd asiel aan te vragen in Griekenland op 26 september 2007 doch nog diezelfde dag werd teruggestuurd naar Turkije en alleszins niet wordt betwist dat verzoeker in Griekenland geregistreerd is, en anderdeels uit de stukken die door verzoeker worden bijgevoegd – waarvan de inhoud niet wordt betwist door de verwerende partij – blijkt dat zowel de tot voor kort bevoegde minister van Binnenlandse Zaken als de Dienst Vreemdelingenzaken, bij monde van haar vertegenwoordiger, reeds verklaarden dat de asielprocedures in Griekenland problematisch zijn en dat de nodige garanties worden gevraagd van de Griekse instanties dat de asielaanvraag wel degelijk zal worden behandeld. Een en ander blijkt overigens ook uit de sub 1.4. geciteerde passus van de brief die door de verwerende partij werd gericht aan de Griekse autoriteiten en waarin onder meer wordt gevraagd de bedoelde waarborgen te geven. Mede gelet op het feit dat dit schrijven onbeantwoord is gebleven, kan

in de bestreden beslissing prima facie niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker bij aankomst in Athene een asielaanvraag zal kunnen indienen. Waar de verwerende partij thans aanvoert dat zij niet de wettelijke mogelijkheid heeft om controle uit te oefenen op een andere lidstaat, dient prima facie te worden vastgesteld dat deze motivering post-factum is en niet in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Voorts betwist de verwerende partij niet dat zij, in acht genomen de soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 3, § 2, van de Verordening 343/2003, kan beslissen zelf de asielaanvraag te behandelen, zelfs al is zij daartoe niet verplicht. In casu kwam het de verwerende partij toe op een afdoende manier te motiveren waarom zij, rekening houdende met de elementen van het dossier, en meer bepaald met de brief van 22 januari 2008, geen toepassing wenste te maken van deze clausule. Zij lijkt daartoe echter in gebreke te zijn gebleven. Ten slotte valt dit verweer niet te rijmen met de uitdrukkelijke vraag naar garanties die de Dienst Vreemdelingenzaken zelf stelde ten aanzien van de Griekse autoriteiten in haar onbeantwoord gebleven brief van 18 maart 2008.

2.1.3.4. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd lijkt in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel, in de besproken mate, is ernstig.

2.2. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

2.2.1. Verzoeker voert onder meer aan dat uit zijn uiteenzetting met betrekking tot de middelen het niet vaststaat dat de Griekse asielautoriteiten, die geen enkel teken van leven hebben gegeven ingevolge het verzoek tot overname en die hem, zonder hem toe te laten een asielaanvraag in te dienen hebben teruggedreven naar Turkije, zijn asielaanvraag zullen onderzoeken. Hij betoogt verder dat de verwerende partij niet in concreto aantoont dat een dergelijke garantie aanwezig is en dat, onder meer gelet op het stilzwijgen van de Griekse overheid, het administratief dossier dienaangaande geen enkel gegeven bevat. Ter zitting wijst verzoeker, na inzage van het administratief dossier, nog op de onbeantwoorde brief van 18 maart 2008 waarin de verwerende partij uitdrukkelijk garanties vraagt omtrent de mogelijkheid voor verzoeker om een asielaanvraag in te dienen. Hij benadrukt dat hij in geen geval zelf verantwoordelijk is voor de situatie die zich voordoet: het is niet zijn keuze die het nadeel heeft doen ontstaan, wel het feit dat de behandeling van de asielaanvraag niet gegarandeerd is. Verzoeker heeft immers geen enkele verantwoordelijkheid in het feit dat in Griekenland enkel zijn vingerafdrücken werden genomen waarna hij werd teruggestuurd naar Turkije. Voorts geeft verzoeker nog een uiteenzetting met betrekking tot artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

2.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota dat verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting zonder dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangetoond die het rechtstreeks gevolg is van de bestreden beslissing.

2.2.3. De verwerende partij kan niet worden bijgetreden: verzoekers uiteenzetting is concreet betrokken op zijn individueel geval.

In de mate dat de verwerende partij in haar beslissing niet de twijfels heeft weggenomen dat het onderzoek van verzoekers asielaanvraag door de Griekse autoriteiten zal worden behandeld – en de stukken van het administratief dossier, samengelezen met de niet onaannemelijke verklaringen van verzoeker omtrent zijn wedervaren in Griekenland dat evenmin doen, integendeel – is de Raad van oordeel dat in casu het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond (R.v.St., nr. 162.039, 28 augustus 2006).

2.3. De uiterst dringende noodzakelijkheid:

2.3.1. Wat de voorwaarde betreft van de uiterst dringende noodzakelijkheid bepaalt artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat: "*als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen*". Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid, moet de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident zijn, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is op het eerste gezicht onbetwistbaar. De verzoekende partij dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds moet worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat de verzoekende partij zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.

2.3.2. Verzoeker, die van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn effectieve verwijdering, voert terzake aan dat hij diligent heeft gehandeld door zijn verzoekschrift in te dienen binnen de 24 uur na de kennisgeving van de bestreden beslissing, dat de verwerende partij hem telefonisch meedeelde dat de repatriëring "een van de komende dagen" wordt gerealiseerd en dat een gewone vordering tot schorsing derhalve te laat zal komen.

2.3.3. De verwerende partij betwist geen van deze gegevens en stelt in haar nota expliciet dat zij het uiterst dringend karakter van de vordering niet ontkent.

2.3.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op 7 april 2007 aan verzoeker ter kennis werd gebracht en dat hij daags nadien het onderhavige verzoekschrift heeft ingediend. Verzoeker is derhalve opgetreden met de vereiste diligentie. Voorts blijkt uit het feit dat verzoeker momenteel wordt vastgehouden met het oog op repatriëring "een van de komende dagen" dat de verwerende partij daadwerkelijk de intentie heeft het kwestieuze bevel ten uitvoer te leggen, zodat kan worden aangenomen dat de eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Aan de voorwaarde van de uiterste dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat is voldaan aan de voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 april 2008 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, op diezelfde dag ter kennis gebracht aan X .

Artikel 2.

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en acht door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

A. WIJNANTS.